

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2015. gada 16. aprīlī*

Prasība atcelt tiesību aktu — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Kontroles pasākumu piemērošana jaunai psihoaktīvai vielai — Juridiskā pamata noteikšana — Pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās piemērojamās atbilstošās tiesību normas — Pārejas noteikumi — Atvasināts juridiskais pamats — Apspriešanās ar Parlamentu

Apvienotās lietas C-317/13 un C-679/13

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši LESD 263. pantam, ko attiecīgi 2013. gada 7. jūnijā un 19. decembrī cēla

Eiropas Parlaments, ko pārstāv *F. Drexler* un *A. Caiola*, kā arī *M. Pencheva*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītājs,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *K. Plešniak* un *A. F. Jensen*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Austrijas Republika, ko pārstāv *C. Pesendorfer*, pārstāve,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs *L. Bejs Larsens* [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši *K. Jirimēe* [*K. Jürimäe*], *J. Malenovskis* [*J. Malenovský*], *M. Safjans* [*M. Saffan*] un *A. Prehala* [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts *N. Vāls* [*N. Wahl*],

sekretārs *V. Turē* [*V. Tournès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2014. gada 5. novembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2015. gada 22. janvāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Ar prasības pieteikumiem lietās C-317/13 un C-679/13 Eiropas Parlaments prasa atcelt attiecīgi Padomes 2013. gada 7. marta Lēmumu 2013/129/ES par kontroles pasākumu piemērošanu 4-metilamfetamīnam (OV L 72, 11. lpp.) un Padomes 2013. gada 7. oktobra Īstenošanas lēmumu 2013/496/ES par kontroles pasākumu piemērošanu vielai 5-(2-aminopropil)indols (OV L 272, 44. lpp.; turpmāk tekstā abi kopā – “apstrīdētie lēmumi”).

Atbilstošās tiesību normas

- 2 Padomes 2005. gada 10. maija Lēmuma 2005/387/TI par informācijas apmaiņu, riska novērtējumu un kontroli attiecībā uz jaunām psihoaktīvām vielām (OV L 127, 32. lpp.) preambulas 14. apsvērumā ir noteikts:

“Saskaņā ar [LES] 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu pasākumus, kuru pamatā ir šis lēmums, var paredzēt ar kvalificētu balsu vairākumu, kad šādi pasākumi ir vajadzīgi šā lēmuma īstenošanai.”

- 3 Šī lēmuma 1. pantā ir noteikts:

“Šis lēmums izveido mehānismu ātrai informācijas apmaiņai par jaunām psihoaktīvajām vielām. [..]

Ar šo lēmumu paredz arī izvērtējumu par riskiem, kas saistīti ar šīm jaunajām psihoaktīvajām vielām, lai atļautu kontroles pasākumus, ko dalībvalstīs piemēro attiecībā uz narkotiskām un psihotropām vielām, piemērot arī attiecībā uz jaunām psihoaktīvajām vielām.”

- 4 Minētā lēmuma 6. pantā ir paredzēts, ka Eiropas Savienības Padome var prasīt sagatavot novērtējuma ziņojumu par riskiem, kas ir saistīti ar jaunu psihoaktīvu vielu.

- 5 Šī paša lēmuma 8. pants ar nosaukumu “Procedūra noteiktu jauno psihoaktīvo vielu kontroles sākšanai” paredz:

“1. Sešās nedēļās no riska novērtējuma ziņojuma saņemšanas dienas Komisija iesniedz Padomei iniciatīvu par kontroles pasākumu piemērošanu jaunajai psihoaktīvajai vielai. [..]

2. Ja Komisija uzskata, ka nav nepieciešams iesniegt ierosmi par kontroles pasākumu piemērošanu jaunajai psihoaktīvajai vielai, šādu ierosmi Padomei var iesniegt viena vai vairākas dalībvalstis, vēlams, ne vēlāk kā sešas nedēļas pēc dienas, kad Komisija iesniegusi Padomei savu ziņojumu.

3. Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc iniciatīvas, kas iesniegta saskaņā ar 1. vai 2. punktu, pamatojoties uz [EKL] 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu lemj par to, vai jaunajai psihoaktīvajai vielai piemērot kontroles pasākumus.”

Apstrīdētie lēmumi

- 6 Lēmums 2013/129, kurā ir atsauce uz LESD un Lēmumu 2005/387, it īpaši uz pēdējā minētā lēmuma 8. panta 3. punktu, paredz 1. pantā, ka jaunajai psihoaktīvajai vielai 4-metilamfetamīnam piemēro kontroles pasākumus visā Savienībā.

- 7 Šī lēmuma 2. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis vēlākais līdz 2014. gada 17. martam veic vajadzīgos pasākumus saskaņā ar saviem tiesību aktiem, lai šai vielai piemērotu kontroles pasākumus un kriminālsodus, kā tas paredzēts to tiesību aktos.

- 8 Lēmums 2013/496, kurā ir atsauce arī uz LESD un Lēmumu 2005/387, it īpaši uz šī pēdējā minētā lēmuma 8. panta 3. punktu, paredz 1. pantā, ka jaunajai psihoaktīvajai vielai 5-(2-aminopropil)indols piemēro kontroles pasākumus visā Savienībā.
- 9 Šī lēmuma 2. pantā ir paredzēts, ka dalībvalstis vēlākais līdz 2014. gada 13. oktobrim veic vajadzīgos pasākumus saskaņā ar saviem tiesību aktiem, lai vielai 5-(2-aminopropil)indols piemērotu kontroles pasākumus un kriminālsodus, kas paredzēti to tiesību aktos.

Lietas dalībnieku prasījumi un tiesvedība Tiesā

- 10 Parlamenta prasījumi Tiesai ir šādi:
- atcelt apstrīdētos lēmumus;
 - saglabāt šo lēmumu tiesiskās sekas tik ilgi, kamēr tie netiek aizstāti ar jauniem tiesību aktiem, un
 - piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 11 Padome lūdz Tiesu:
- noraidīt prasības kā nepamatotas;
 - noraidīt šajās prasībās izvirzīto iebildi par Lēmuma 2005/387 prettiesiskumu kā nepieņemamu vai vismaz kā nepamatotu;
 - pakārtoti, apstrīdēto lēmumu atcelšanas gadījumā saglabāt to tiesiskās sekas tik ilgi, kamēr tie netiek aizstāti ar jauniem aktiem, un
 - piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 12 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2014. gada 27. marta lēmumu lietas C-317/13 un C-679/13 tika apvienotas mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai.
- 13 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2013. gada 8. oktobra un 2014. gada 28. aprīļa lēmumiem Austrijas Republikai tika atļauts iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam lietās C-317/13 un C-679/13.

Par prasībām

- 14 Parlaments šo prasību pamatošanai izvirza divus pamatus, kuri ir balstīti attiecīgi uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli un būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu, tā kā Parlaments nepedalījās apstrīdēto lēmumu pieņemšanas procedūrā.

Par noteiktu pamatu vai argumentu, kurus izvirzīja Parlaments lietā C-679/13, pieņemamību

Lietas dalībnieku argumenti

- 15 Padome uzskata, ka daži pamati vai argumenti, kurus izvirzīja Parlaments lietā C-679/13, ir jānoraida kā nepieņemami, jo tiem trūkst skaidrības un precizitātes. Tie ir pamati vai argumenti, kuri attiecas uz EKL 39. panta 1. punkta piemērošanu, atcelta juridiskā pamata izvēli, tiesiskās drošības un institucionālā līdzsvara principu pārkāpumu un faktu, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem tika grozīts būtisks Lēmuma 2005/387 elements.

- 16 Parlaments apgalvo, ka pieteikums par lietas C-679/13 ierosināšanu ir pietiekami skaidrs un precīzs. Attiecībā, konkrētāk, uz apgalvojumu, ka ar apstrīdētajiem lēmumiem tiek grozīts Lēmuma 2005/387 būtisks elements, Parlaments uzsver, ka nav nepieciešams noteikt, vai tā tas patiešām ir, jo šis fakts jebkurā gadījumā nekādi neietekmētu procedūru, kuras rezultātā bija jāpieņem Lēmums 2013/496.

Tiesas vērtējums

- 17 Jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas Reglamenta 120. panta c) punktu un ar to saistīto judikatūru ikvienā pieteikumā par lietas ierosināšanu ir jāietver strīda priekšmets, izvirzītie pamati un argumenti, kā arī šo izvirzīto pamatu kopsavilkums. Šai norādei ir jābūt pietiekami skaidrai un precīzai, lai atbildētājs varētu sagatavot savu aizstāvību un lai Tiesa varētu veikt pārbaudi. No tā izriet, ka galvenie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem ir pamatota prasība, prasības pieteikumā ir jānorāda loģiskā un saprotamā veidā un ka prasības pieteikumā ietvertajiem prasījumiem ir jābūt formulētiem nepārprotami, lai izvairītos no tā, ka Tiesa lemj *ultra petita* vai arī nelemj par kādu iebildumu (šajā ziņā skat. spriedumu Apvienotā Karaliste/Padome, C-209/13, EU:C:2014:283, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 18 Šajā lietā veids, kādā pirmie trīs pamati vai argumenti ir ietverti lietā C-679/13 iesniegtajā prasības pieteikumā, kuru Padome kritizē par skaidrības un precizitātes trūkumu, atbilst šādām prasībām. Tas cita starpā ir ļāvis Padomei sagatavot savu aizstāvību attiecībā uz šiem pamatiem vai argumentiem un Tiesai ļāvis īstenot Lēmuma 2013/496 pārbaudi.
- 19 Runājot par pēdējo no šiem pamatiem vai argumentiem, katrā ziņā ir jānorāda, ka Parlaments savā replikas rakstā ir atzinis, ka Lēmuma 2013/496 tiesiskums nav atkarīgs no šī argumenta pamatotības. Līdz ar to runa nav par pamatu vai argumentu, par kuru Tiesa tiek aicināta lemt.
- 20 No iepriekš minētā izriet, ka iebilde par nepieņemamību attiecībā uz to, ka noteikti elementi prasības pieteikumā, kas tika iesniegts lietā C-679/13, nav skaidri un precīzi, ir jānoraida.
- 21 Līdz ar to, ciktāl tiesību akta juridiskais pamats nosaka tā pieņemšanai piemērojamo procedūru (spriedumi Parlaments/Padome, C-130/10, EU:C:2012:472, 80. punkts, un Parlaments/Padome, C-658/11, EU:C:2014:2025, 57. punkts), ir jāizvērtē, pirmkārt, pirmais pamats lietā C-317/13 un otrs pamats lietā C-679/13, kuri ir balstīti uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli.

Par pirmo pamatu lietā C-317/13 un otro pamatu lietā C-679/13, kuri ir balstīti uz atcelta vai prettiesiska juridiskā pamata izvēli

Par pirmā pamata pirmo daļu lietā C-317/13 un otro pamatu lietā C-679/13, kuri ir balstīti uz atcelta juridiskā pamata izvēli

– Lietas dalībnieku argumenti

- 22 Parlaments apgalvo, ka apstrīdētajos lēmumos ietvertā atsauce uz LESD ir pārāk vispārīga, lai kalpotu par to juridisko pamatu, un ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts nevar tikt uzskatīts par atbilstošu juridisko pamatu.
- 23 Šajā normā esot atsauce tikai uz EKL 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu, kas būtu bijis vienīgais iespējamais juridiskais pamats īstenošanas pasākumu pieņemšanai agrākā “trešā pilāra” ietvaros.

- 24 Tādēļ Parlaments uzskata, ka juridiskais pamats, kādu izmantoja Padome, ir EKL 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts. Tomēr, tā kā šis 34. pants ar Lisabonas līgumu tika atcelts, tas vairs nevarot tikt izmantots par juridisko pamatu jaunu tiesību aktu pieņemšanai. Faktam, ka sekundāro tiesību normā ir atsauce uz 34. pantu, šajā ziņā neesot nozīmes, jo šī norma ir jāuzskata par tādu, kas ir kļuvusi nepiemērojama minētā līguma spēkā stāšanās dēļ.
- 25 Padome precizē, ka tā pieņēma apstrīdētos lēmumus, pamatojoties uz Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktu, skatot to kopā ar 36. protokola par pārejas noteikumiem (turpmāk tekstā – “protokols par pārejas noteikumiem”) 9. pantu. Tā šajā ziņā uzsver, ka apstrīdētajos lēmumos nav atsauces ne uz LES vispārīgi, ne arī konkrēti uz LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu.
- 26 Turklāt tā uzsver, ka pēc LES 34. panta atcelšanas atsauce Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktā uz šo pantu vairs nerada tiesiskas sekas un ka pēdējā minētā norma ir kļuvusi par autonomu juridisko pamatu, kas piešķir Padomei īstenošanas pilnvaras.

– Tiesas vērtējums

- 27 Lai novērtētu lietā C-317/13 izvirzītā pirmā pamata pirmās daļas un lietā C-679/13 izvirzītā otrā pamata pamatotību, ir jānosaka juridiskais pamats, balstoties uz kuru tika pieņemti apstrīdētie lēmumi.
- 28 Šajā ziņā jākonstatē, ka šajos lēmumos nav atsauces uz LES 34. pantu un ka to preambulu apsvērumos ir skaidra atsauce uz LESD, kā arī uz Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktu.
- 29 Tāpēc, ņemot vērā apstrīdēto lēmumu tekstu, kurā, lai tiktu izpildīts pienākums norādīt pamatojumu, principā ir jābūt minētam juridiskajam pamatam, balstoties uz kuru tie ir pieņemti (šajā ziņā skat. spriedumu Komisija/Padome, C-370/07, EU:C:2009:590, 39. un 55. punkts), nevar secināt, ka šie lēmumi ir balstīti uz LES 34. pantu.
- 30 Turklāt jānorāda, ka nekas cits apstrīdētajos lēmumos neliecina par to, ka Padome ir vēlējusies izmantot šo 34. pantu kā šo lēmumu juridisko pamatojumu.
- 31 It īpaši jānorāda, ka atsauce Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktā uz LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu šajā ziņā nav atbilstoša, jo Padomes skaidrā izvēle apstrīdētajos lēmumos minēt nevis šo pēdējo minēto normu, bet gan drīzāk LESD un Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktu skaidri norāda uz to, ka apstrīdētie lēmumi ir balstīti uz šo pēdējo normu kā tādu.
- 32 No minētā izriet, ka LES 34. panta atcelšana ar Lisabonas līgumu neatņem apstrīdētajiem lēmumiem juridisko pamatu.
- 33 Ņemot vērā šos faktus, lietā C-317/13 izvirzītā pirmā pamata pirmā daļa un lietā C-679/13 izvirzītais otrais pamats ir jānorāda kā nepamatoti.

Par lietā C-317/13 izvirzītā pirmā pamata otro daļu un lietā C-679/13 izvirzīto otro pamatu, kuros tiek apgalvots juridiskā pamata prettiesiskums

– Lietas dalībnieku argumenti

- 34 Parlaments uzskata, ka, ja Tiesa secinātu, ka apstrīdēto lēmumu juridiskais pamats ir Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts, tad šī norma būtu prettiesisks atvasināts juridiskais pamats, kas nevar būt šo lēmumu atbilstošs juridiskais pamats.

- 35 No Tiesas judikatūras izrietot, ka atvasināta juridiskā pamata izveide, kas atvieglotu tiesību aktu pieņemšanas kārtību, nav saderīga ar Līgumiem. Tas attiecoties uz Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktu, jo tas neparedzot apspriešanos ar Parlamentu, kaut arī tas tiek prasīts LES 39. pantā, lai pieņemtu šī lēmuma īstenošanas pasākumu.
- 36 Turklāt Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts esot kļuvis nepiemērojams pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās un paredzot prettiesisku atkāpi no procedūras, kas ieviesta ar šo Līgumu, lai pieņemtu jaunus tiesību aktus. Šāda atkāpe neesot atļauta saskaņā ar Protokola par pārejas noteikumiem 9. pantu, kurā esot vienīgi paredzēts, ka agrākā “trešā pilāra” akti netiek automātiski atcelti ar minētā līguma spēkā stāšanos.
- 37 Padome galvenokārt apstrīd iebildes par Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkta prettiesiskumu, kuru izvirzīja Parlaments, pieņemamību. Šajā ziņā tā apgalvo, ka saskaņā ar Protokola par pārejas noteikumiem 10. panta 1. punktu Tiesas pilnvaras attiecībā uz šo lēmumu līdz 2014. gada 1. decembrim palika tādas pašas, kādas tās bija pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās. Tobrīd piemērojams LES 35. panta 6. punkts neparedzēja iespēju Parlamentam celt prasību atcelt tādu tiesību aktu, kas pieņemts agrākā “trešā pilāra” ietvaros, kāds ir minētais lēmums. No Tiesas kompetences neesamības šajā jomā izriet, ka Parlamenta izvirzītā iebilde par prettiesiskumu esot jāatzīst par nepieņemamu.
- 38 Pakārtoti Padome norāda, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts tā pieņemšanas brīdī bija saderīgs ar LES. Šī norma esot paredzējusi vienīgi LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētās procedūras piemērošanu un tādējādi neesot ieviesusi *sui generis* procedūru, kas izslēdz apspriešanos ar Parlamentu.
- 39 Runājot par Lisabonas līguma spēkā stāšanās sekām, Padome apgalvo, ka Protokola par pārejas noteikumiem 9. panta interpretācija, kādu piedāvāja Parlaments, liedz jebkādu iespēju pieņemt īstenošanas pasākumus, kādi paredzēti agrākā “trešā pilāra” aktos, kas ir tieši tā situācija, no kādas Līgumu autori vēlējās izvairīties.
- Tiesas vērtējums
- 40 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru Eiropas Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēle ir jāpamato ar objektīvu informāciju, ko tiesa var pārbaudīt, tostarp ar šī tiesību akta mērķi un saturu (spriedums Komisija/Parlaments un Padome, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 41 Šajā ziņā jānorāda, ka starp lietas dalībniekiem nav strīda par attiecībām starp Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktu un apstrīdēto lēmumu mērķi vai saturu. Turpretim Parlaments apstrīd šīs tiesību normas tiesiskumu, apgalvojot, ka tā atvieglo Lēmuma 2005/387 īstenošanas pasākumu pieņemšanas kārtību salīdzinājumā ar Līgumos šajā ziņā paredzēto procedūru.
- 42 No Tiesas judikatūras izriet, ka, ciktāl noteikumi par to, kādā veidā Savienības iestādes pieņem lēmumus, ir paredzēti Līgumos un nav ne dalībvalstu, ne arī pašu iestāžu rīcībā, tiktāl tikai Līgumos un tikai īpašos gadījumos iestādei var tikt piešķirtas tiesības grozīt Līgumos noteikto lēmumu pieņemšanas procedūru. Tādējādi iespējas iestādei noteikt atvasinātus juridiskos pamatus, lai detalizētāk noteiktu vai vienkāršotu akta pieņemšanas noteikumus, atzīšana nozīmētu tādu likumdošanas pilnvaru piešķiršanu šai iestādei, kas pārsniedz Līgumos paredzētās pilnvaras (skat. spriedumu Parlaments/Padome, C-133/06, EU:C:2008:257, 54.–56. punkts).

- 43 Šāds risinājums, kādu Tiesa izmantoja spriedumā lietā Parlaments/Padome (C-133/06, EU:C:2008:257) attiecībā uz atvasinātu juridisko pamatu, kas ļauj pieņemt tiesību aktus, ir jāpiemēro arī juridiskajiem pamatiem, kas ir paredzēti sekundārajā tiesību aktā, kurš ļauj pieņemt šī akta īstenošanas pasākumus, nostiprinot vai atvieglojot šādu Līgumos paredzētu pasākumu pieņemšanas kārtību.
- 44 Kaut arī Līgumos patiešām ir paredzēts, ka Parlaments un Padome paredz konkrētus noteikumus attiecībā uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu, tomēr īpašie noteikumi par Līgumos paredzēto īstenošanas pasākumu pieņemšanu ir saistoši iestādēm saskaņā ar tādiem pašiem nosacījumiem kā noteikumi par likumdošanas aktu pieņemšanu un tāpēc tie nevar būt pretrunā sekundāro tiesību aktiem.
- 45 Šajā kontekstā, ņemot vērā, ka Savienības tiesību akta tiesiskums ir jāizvērtē atbilstoši faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kas pastāv šī akta pieņemšanas brīdī (pēc analogijas skat. spriedumus *Gualtieri* /Komisija, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 26. punkts; *Schindler Holding* u.c./Komisija, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 31. punkts, kā arī spriedumu *Schaible*, C-101/12, EU:C:2013:661, 50. punkts), Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkta tiesiskums ir jānovērtē, ņemot vērā normas, kas šī lēmuma pieņemšanas brīdī regulēja vispārējo tiesību aktu policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās jomā, proti, LES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkta un 39. panta 1. punkta, izpildi.
- 46 No šīm tiesību normām izriet, ka Padome, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu, un pēc apspriešanās ar Parlamentu pieņem pasākumus, kas nepieciešami, lai īstenotu lēmumus, kuri pieņemti saskaņā ar noteikumiem par policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās.
- 47 Šajā ziņā, protams, jākonstatē, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkta formulējums neparedz pienākumu Padomei konsultēties ar Parlamentu, pirms tā pieņem šajā normā paredzētos šī lēmuma īstenošanas pasākumus.
- 48 Tomēr saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības sekundāro tiesību aktu teksts, ciktāl tas ir iespējams, ir jāinterpretē tā, lai tas būtu saderīgs ar Līgumu tiesību normām (spriedums *Efir*, C-19/12, EU:C:2013:148, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 49 Tādējādi, ņemot vērā, pirmkārt, ka pienākums interpretēt sekundāro tiesību aktu saskaņā ar primārajām tiesībām izriet no vispārējā interpretācijas principa, saskaņā ar kuru tiesību norma ir jāinterpretē pēc iespējas tā, lai netiktu apšaubīts tās tiesiskums (šajā ziņā skat. spriedumus *Sturgeon* u.c., C-402/07 un C-432/07, EU:C:2009:716, 47. un 48. punkts, kā arī Komisija/*Strack*, C-579/12 RX-II (pārskatīšana), EU:C:2013:570, 40. punkts), un, otrkārt, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkta tiesiskums ir jānovērtē – šī sprieduma 45. punktā atgādināto iemeslu dēļ –, it īpaši ņemot vērā LES 39. panta 1. punktu, šī pirmā minētā tiesību norma ir jāinterpretē saskaņā ar pēdējo minēto tiesību normu.
- 50 Līdz ar to Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts ir jāinterpretē saskaņā ar LES 39. panta 1. punktu tādējādi, kas tas ļauj Padomei pieņemt aktu ar mērķi piemērot kontroles pasākumus jaunai psihoaktīvai vielai tikai pēc apspriešanās ar Parlamentu. No minētā izriet, ka ir jānorāda Parlamenta arguments, saskaņā ar kuru fakts, ka šajā pirmajā minētajā normā nav paredzēts pienākums apsprieties, nozīmē, ka tas ievieš atvieglojotāku kārtību īstenošanas pasākumu pieņemšanai nekā LES šajā ziņā paredzētā procedūra.
- 51 Attiecībā uz Parlamenta argumentiem par to, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts nav saderīgs ar procesuālajām normām, kas piemērojamas pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās, katrā ziņā ir jānorāda, ka Protokolā par pārejas noteikumiem ir ietvertas normas, kuras attiecas konkrēti uz to juridisko kārtību, kāda pēc šī līguma spēkā stāšanās ir piemērojama tiesību aktiem, kas pieņemti uz LES pamata pirms šī spēkā stāšanās datuma.

- 52 Tā šī protokola 9. pantā ir paredzēts, ka šādu tiesību aktu tiesiskās sekas paliek nemainīgas tiktāl, ciktāl minētie akti netiks atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus.
- 53 Šis pants ir jāinterpretē, ņemot vērā minētā protokola preambulas pirmo apsvērumu, kurā ir precizēts, ka, lai organizētu pāreju no Līgumu noteikumiem par iestādēm, kas piemērojami līdz brīdim, kad stāsies spēkā Lisabonas līgums, uz noteikumiem, kas paredzēti minētajā Līgumā, ir nepieciešams paredzēt pārejas noteikumus.
- 54 Līdz ar to, ņemot vērā, ka ar Lisabonas līgumu tika būtiski izmainīta policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās institucionālā sistēma, Protokola par pārejas noteikumiem 9. pants ir jāsaprot, kā to norāda ģenerālvokāts secinājumu 45. punktā, tādējādi, ka tā mērķis ir nodrošināt, lai tiesību akti, kas pieņemti šīs sadarbības ietvaros, varētu arī turpmāk tikt efektīvi piemēroti, neskatoties uz izmaiņām minētās sadarbības institucionālajā sistēmā.
- 55 Piekrišana Parlamenta argumentam par to, ka, ar Lisabonas līgumu atceļot īpašo procedūru īstenošanas pasākumu pieņemšanai attiecībā uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās, šādus pasākumus nebūtu iespējams pieņemt līdz brīdim, kamēr vispārējie tiesību akti, kas pieņemti šādas sadarbības ietvaros, nav tikuši grozīti, lai tos piemērotu Lisabonas līgumam, tikai sarežģītu, pat kavētu šo tiesību aktu efektīvu piemērošanu, tādējādi apdraudot Līguma autoru izvirzītā mērķa īstenošanu.
- 56 Turklāt Protokola par pārejas noteikumiem 9. panta interpretācija, kādu piedāvā Parlaments un saskaņā ar kuru šis pants nozīmē vienīgi to, ka tiesību akti attiecībā uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās netiek automātiski atcelti pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās, atņemtu šim pantam jebkādu lietderīgo iedarbību.
- 57 No iepriekš minētā izriet, ka tiesību akta, kas pieņemts atbilstošā veidā uz LES pamata pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās, norma, kurā ir paredzēta šī akta īstenošanas pasākumu pieņemšanas kārtība, saglabā tās tiesiskās sekas, līdz tā tiek atcelta, anulēta vai grozīta, un ļauj pieņemt īstenošanas pasākumus, piemērojot tajā paredzēto procedūru.
- 58 Šādos apstākļos, fakts, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. pantā ir paredzēta stingrāka vai atvieglota īstenošanas pasākumu pieņemšanas kārtība salīdzinājumā ar LESD šajā ziņā paredzēto procedūru, nedrīkst nozīmēt to, ka šī norma ir uzskatāma par prettiesisku atvasinātu juridisko pamatu, kura piemērošana izņēmuma kārtā būtu jāizslēdz.
- 59 Tādējādi, tā kā nav vajadzības šādos apstākļos lemt par lietā C-317/13 izvirzītā pirmā pamata otrās daļas un lietā C-679/13 izvirzītā otrā pamata pieņemamību, tie ir jānoraida kā nepamatoti (pēc analogijas skat. spriedumus Francija/Komisija, C-233/02, EU:C:2004:173, 26. punkts, kā arī *Komninou* u.c./Komisija, C-167/06 P, EU:C:2007:633, 32. punkts) un līdz ar to ir jānoraida šie pamati kopumā.

Par lietā C-317/13 izvirzīto otro pamatu un lietā C-679/13 izvirzīto pirmo pamatu, kuri ir balstīti uz būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 60 Parlaments apgalvo, ka gadījumā, ja tiek konstatēts, ka šajā lietā ir piemērojams tiesiskais regulējums, kāds pastāvēja pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās, tad ar to bija jāapspriežas, kā tas ir paredzēts LES 39. panta 1. punktā.
- 61 Padome turpretim uzskata, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktā nav paredzēta nekāda Parlamenta dalība apstrīdēto lēmumu pieņemšanā un ka pēc LES 39. panta atcelšanas ar Lisabonas līgumu vairs nav jāapspriežas ar Parlamentu, lai pieņemtu šī lēmuma īstenošanas pasākumus.

62 Protokola par pārejas noteikumiem 10. panta 1. punktā ir apstiprināta šī analīze, ciktāl tajā nav minēts LES 39. pants starp tām normām, kuru iedarbība tiek saglabāta pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās. Turklāt, ja pienākums apspriesties ar Parlamentu tiktu iekļauts pieņemšanas procedūrā, tad LESD 291. pantā paredzētajai procedūrai tiktu pievienots elements, kas tajā nav paredzēts, un tādējādi tiktu apdraudēts ar Lisabonas līgumu izveidotās institucionālās sistēmas līdzsvars.

Tiesas vērtējums

63 Jāatgādina, ka regulāra apspriešanās ar Parlamentu gadījumos, kādi ir paredzēti piemērojamajās Savienības tiesību normās, ir uzskatāma par būtisku procedūras noteikumu, kura neievērošana padara attiecīgo tiesību aktu par spēkā neesošu (šajā ziņā skat. spriedumus Parlaments/Padome, C-65/93, EU:C:1995:91, 21. punkts, un Parlaments/Padome, EU:C:1995:127, 9. punkts).

64 Līdz ar to, ciktāl no atbildes, kāda tika sniegta uz lietā C-317/13 izvirzīto pirmo pamatu un lietā C-679/13 izvirzīto otro pamatu, izriet, ka Padome varēja pamatoti balstīt apstrīdētos lēmumus uz Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punktu, ir jānoskaidro, vai ir pienākums apspriesties ar Parlamentu, pirms uz šīs normas pamata tiek pieņemts tiesību akts.

65 Šajā ziņā no šī sprieduma 50.–57. punktā minētajiem apsvērumiem izriet, ka Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkts, ja to interpretē saskaņā ar LES 39. panta 1. punktu, saglabā tiesiskās sekas līdz brīdim, kad tas tiek atcelts, anulēts vai grozīts, un ļauj pieņemt īstenošanas pasākumus, piemērojot tajā paredzēto procedūru. Līdz ar to Padomei ir pienākums apspriesties ar Parlamentu, pirms tā piemēro kontroles pasākumus jaunai psihoaktīvai vielai.

66 Pretēji Padomes apgalvotajam LES 39. panta 1. punkta atcelšana ar Lisabonas līgumu nedrīkst apšaubīt šo pienākumu apspriesties ar Parlamentu.

67 Ņemot vērā šī sprieduma 49. punktā minētos apsvērumus, LES 39. panta 1. punkta atcelšana pēc Lēmuma 2005/387 8. panta 3. punkta pieņemšanas nevar atcelt pienākumu interpretēt šo pēdējo minēto normu saskaņā ar LES 39. panta 1. punktu.

68 Tāpat arī faktam, ka LESD 291. pantā nav paredzēts pienākums apspriesties ar Parlamentu, nav nozīmes, jo pienākums apspriesties ar Parlamentu ir uzskatāms par vienu no Lēmuma 2005/387 tiesiskajām sekām, kas ir palikušas spēkā pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās saskaņā ar Protokola par pārejas noteikumiem 9. pantu, kā tas ir interpretēts šī sprieduma 57. punktā.

69 Nav šaubu, ka apstrīdētos lēmumus Padome pieņēma, iepriekš neapspriežoties ar Parlamentu.

70 No minētā izriet, ka lietā C-317/13 izvirzītais otrais pamats un lietā C-679/13 izvirzītais pirmais pamats ir pamatoti un ka apstrīdētie lēmumi līdz ar to ir jāatceļ.

Par lūgumu saglabāt apstrīdēto lēmumu tiesiskās sekas

71 Gan Parlaments, gan Padome lūdza Tiesai gadījumā, ja tā atceļ apstrīdētos lēmumus, saglabāt to tiesiskās sekas līdz to aizstāšanai ar jauniem tiesību aktiem.

72 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā tiesību akta sekām jāuzskata par saistošām.

73 Šajā gadījumā apstrīdēto lēmumu atcelšana, neatstājot spēkā to tiesiskās sekas, varētu apdraudēt psihoaktīvo vielu, uz kurām attiecas šie lēmumi, kontroles efektivitāti un līdz ar to sabiedrības veselības aizsardzību. Kaut arī Parlaments prasa atcelt šos lēmumus būtiska procedūras noteikuma pārkāpuma dēļ, tas neapstrīd ne šo lēmumu mērķi, ne saturu.

- 74 Līdz ar to apstrīdēto lēmumu tiesiskās sekas ir jāsaglabā spēkā līdz brīdim, kamēr nebūs stājušies spēkā jauni tiesību akti, kas tos aizstāj.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 75 Atbilstoši Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Parlaments ir prasījis piespriet Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 76 Saskaņā ar šī paša reglamenta 140. panta 1. punktu Austrijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Padomes 2013. gada 7. marta Lēmumu 2013/129/ES par kontroles pasākumu piemērošanu 4-metilamfetamīnam un Padomes 2013. gada 7. oktobra Īstenošanas lēmumu 2013/496/ES par kontroles pasākumu piemērošanu vielai 5-(2-aminopropil)indols;**
- 2) **Lēmuma 2013/129 un Īstenošanas lēmuma 2013/496 tiesiskās sekas saglabāt spēkā līdz brīdim, kamēr nebūs stājušies spēkā jauni tiesību akti, kas tos aizstāj;**
- 3) **piespriet Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;**
- 4) **Austrijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]